Ч. 38. Неділя 17 лютого (2 марта) 1902. Рік XII.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улица Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:

на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . „ —·40

Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:

на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . „ —·90

Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

(З ради державної. — Голоси праси про промову дра Кербера.)

На вчерашнім засіданю палати послів відкинено нагле внесенє социялістів о реформу прасового закона. Відтак полагоджено з черги рубрику: „Спільні видатки" і приступлено до рубрики: „Міністерство справ внутрішних". Слідуюче засіданє в понеділок, о години 3-ій, по полудни.

Всі дневники віденьскі присьвячують понеділковій промові дра Кербера свою увагу, а деякі з них в оцінюваню парляментарного положеня доходять до дуже оптимістичних поглядів, инші знов зазначують вправді, що положенє в парляменті значно поправило ся, однак про все инше висловлюють ся здержано. Особливу увагу всіх звернув сей уступ промови дра Кербера, в котрім він заповідає, що в найблизшім часі буде зроблений крок вперед в справі порозуміня. З німецкого поступового боку поясняють сї слова міністра президента так, що в міністериях вже нагромаджено материял потрібний і розслїджено єго, так, що правительство після полагодженя буджету буде могло взяти ся до справи порозуміня. Після инших вістий, правительство має намір зараз по латиньскім великодни на ново розпочати переговори з Чехами і Німцями. Чеський виконуючий комітет як раз тепер займає ся начерком язикового закона, виробленим дром Пантучком, а скоро з тим упорає ся, предложить се міністрови президентови. — Молодоческий орґан Narodni Listy вважає слова міністра-президента про акцию в справі ческонімецкого порозуміня неясними. Не знати, чи є вже який намір в тій справі, чи тілько заповідає ся про те. В угорских політичних кругах принято бесїду дра Кербера з великим вдоволенем і сконстатовано з відрадою, що розуміне дуалїстичних взаємин, як їх виложив др. Кербер, зовсїм згідне з тими поглядами, які міністер-президент Сель нераз висловив в угорскім соймі. Особливого значіня надають сему уступови бесїди дра Кербера, в котрім сказано, що продуцент одної половини держави не повинен бути уважаний і трактований яко неприятель. Сї слова годить ся повсюди в цілій досяглости зрозуміти і приняти яко кермуючі основи обосторонної практики. Не можна заперечити, що дрібний еґоїзм інтересів розповсюджує підбуруючі слова, і що супротив державних керманичів виступає ся з докором браку енерґії, скоро они із свого високого становища приневолені такі високопарні слова з огляду на загальні інтереси обминути. Констатуючи, що зрозуміне в справі становища австрийских інтересів, як оно виложене міністром-президентом Кербером, найде рівно сердечний відгомін в Угорщині, висловлює угорске дневникарство надію, що так ясно висловлені погляди дадуть спроможність, рішити користно і полагодити питанє, яке так довго поміж обидвома половицями монархії ще не полагоджене.

Новинки.

Львів дня 1-го марта 1902.

— В справі кандидатів на учителів середних шкіл міністерство просьвіти вислало обіжник до дирекций всїх ґімназий. В обіжнику поручає ся дирекциям, запитати учеників 7 і 8 кляси, хто наміряє посьвятити ся учительскому званю. Здібних учеників мають дирекциї ґімназий поручати університетам в тій цїли, аби професори фільософічного виділу заопікували ся ними так, аби студенти могли вже на першім році одержати державні стипендиї. Заряд міністерства просьвіти хоче таким чином придбати для середних шкіл найздібнійших учителїв.

— П. Осип Маковей, знаний наш писатель, іменований провізоричним головним учителем в учительскій семинариї в Чернівцях, де від якогось часу був заступником учителя.

— Бюро поради правної. Щоби дати можність інтересованим кругам знайти фахову пораду і вказівки в справах податкових, а заразом улекшити властям скарбовим їх задачу, в виготовлюваню і відповіднім укладаню фасий, подань і рекурсів, з'орґанізував львівский адвокат др. Винкентий Балабан в своїй канцеляриї адвокатскій при ул. Коперника ч. 7 бюро, зложене виключно з сил фахових. Задачию того бюра буде: споряджувати зізнаня до податку особисто-доходового і рентового, декларациї до виміру загального податку зарібкового і фасий чиншових, котрі то декларациї і зі-

---

28) *Передрук заборонений.*

УАРДА.

Повість із старого Єгипту.

Юрия Еберса.

(Авторизований переклад з дванайцятого німецкого видання.)

(Дальше.)

Поет подивив ся по ній і обернув ся так борзо, як би хотів уйти якої небезпечности, і пустив ся до виходу із сповідальниці.

Бент-Анат закликала єго по імени, і він пристанув.

— Донька Рамзеса, — сказала она, — не потребує оправдувати ся з того, що прийшла сюди, але дівчина Бент-Анат — і она при сих словах почервоніла ся, — гадала, що застане тут старого Руї, а не тебе, і їй треба було єго поради. Дай-же менї тепер помолити ся!

Бент-Анат впала на колїна а Пентаур вийшов на двір.

Коли й княгиня вийшла із сповідальниці, роздались від полудневої сторони тераси, на котрій она стояла, голосні крики.

Она побігла до поруча.

— Слава Пентаурови! — неслось із долини.

Поет прибіг і собі та станув побіч доньки короля.

Обоє дивили ся в долину і всї їх виділи.

— Слава Пентаурови! — понеслось з подвійною силою. — Слава нашому учителеви! Вертай назад до Сеті'вого дому! Проч з тими, що переслїдують Пентаура! Проч з гнобителями!

На чолї молодців, що довідавшись, куди Пентаура вигнали, втекли із Сеті'вого дому, щоби єму сказати, що они остались єму вірні, стояв князь Рамені, котрий тріумфуючо вимахував рукою до своєї сестри, і молодий Анана, котрий виступив, щоби в торжественній, добре вивченій промові, заявити поважаному учителеви, що они готові просити своїх батьків, щоби їх перенесли до иншої школи, скоро би Амені не хотів єго відкликати назад до Сеті'вого дому.

Молодий учений говорив добре а Бент-Анат не без знаку похвали слухала єго бесїди; але Пентаур споглядав щораз більше понуро, і заким ще єго улюблений ученик закінчив свою промову, він, зворушений глубоко, перебив єму поважними словами.

Зразу говорив таким голосом, як би нагоминав, відтак гнївливо, а хоч і як він говорив піднесеним голосом, то все-таки то, що він говорив, доказувало, що він не загнївав ся, лиш що єго прикро тронуло.

— Дійстно, — так закінчив він, — жаль би менї було кождого слова, яким я коли до вас відозвав ся, як би оно додало вам відваги до сего нерозважного дїла. Ви родили ся в палатах; учіть же ся слухати, щоби ви опісля могли приказувати. Вертайте назад до школи! Стоїте? То я вийду проти вас з моїми сторожами, і нажену вас назад до школи, куди належите, бо ви таким доказом любови мало чести менї робите!

Школярі не важились на то нічого сказати, лиш обернули ся, здивовані і розчаровані, та стали вертати.

Бент-Анат спустила очи в долину, коли стрітилась з поглядом брата, котрий здвигнув плечима, і глянула трохи нїби з обавою, трохи з повним поважанєм на поета, то знов на рівнину, на котрій підняв ся туман пороху, і чути було тупіт коний та гуркіт возів, а в тій же хвили станув коло тераси віз Сепи, першого гороскопа, і фіра з тяжко узброєними сторожами безпечности Сеті'вого дому.

Жвавий старик зіскочив борзо на землю, відозвав ся строгими словами до громадки повтїкавших школярів, і приказав сторожам відвести їх назад до школи, а сам побіг як палкий молодець до брами сьвятинї.

Єреї повитали єго з глубокою почестию і виступили зараз перед него зі своїми жалями.

Він слухав їх прихильно, але не дав їм договорити, лиш пішов з великим трудом, але борзо по сходах на гору, де стрітила єго Бент-Анат.

Княгиня зміркувала, що скоро би її гороскоп пізнав, она би виставила ся на докір, і можна би инакше о ній погадати, як було поправдї. Витягнула руку по свою заслону, але й зараз спустила її назад, глянула старому зі спокійною повагою в сердите лице, та перейшла гордо попри него.

Гороскоп поклонив ся їй, але не поблагословив її а заставши Пентаура на другій

знаня служать за підставу до виміру податку, — тому належите їх споряджене есть дуже важне. Дальше буде бюро се виготовляти рекурси против вимірови повисшого рода податків і против виміровн податку ґрунтового і домово-клясового, а також против вимірови належитостий правних і еквівалентових, вкінци буде оно укладати подаця о узискане пільг податкових, опустів і о зізволене сплачуваня ратами залеглих податків і належитостий правних; — взагалї буде заступати сторони перед властями податковими і удїляти інформаций устних або письменних в справах податкових.

— **Кровава драма** розіграла ся оногди в місточку Прухнику. Міщанин тамошний Антін М. підозріваючи жінку свою о віроломність, стрілив до неї з пістолету набитого сїканцями і розторощив її ліву щоку. Рана есть тяжка, але не загрожує житю. Антона М. арештовано.

— **Шевченківскі вечерницї в Кракові.** Українська академічна молодїж в Кракові устроює дня 7 марта с. р. в міскім театрі вечерницї в XLI. роковини смерти кобзаря, при ласкавій співучасти Вп. п. Ф. Лопатиньскої, артистки львівскої опери, п. М. Яворского, студента віденьскої консерваториї, п. Б. Дякова, віртуоза з Відня, і орхестри 13 п. п. під управою п. Гока. Проґрама (І часть): 1) Лисенко: Чорноморцї, увертура, виконає орхестра 13 п. п. 2) Вступне слово. 3) Ф. Колесса: Козаки в народних піснях — хор мужескиї; 4) Лисенко: а) Ой одна я одна; б) Як би менї мамо намисто — відсьпіває п. Ф. Лопатиньска; 5) а) Топольницький: Ой три шляхи; б) Лисенко: Ой пущу я кониченька — хори мужескі. — (ІІ. часть): 1) Лисенко: Минають днї, басове сольо — відсьпіває п. М. Яворский. 2) Деклямация. 3) Лисенко: Скорбна дума, хор мужескиї в супроводї орхестри. 4) M. Bruch: „Violinenconcert" I. u. II. Sau, скрипкове сольо з акомп. фортепяна — відограє п. Б. Дяків. 5) а) Лисенко: На що менї чорні брови; б) Воробкевич: Веснівка — відсьпіває панї Ф. Лопатиньска. 6) Бортняньский: Возведох, псалом. концерт XXIV. — Початок точно о год. 7. Цїни місць звичайні краківского театру. Білети можна дістати в касї замовлень Ф. А. Ґріґера, ринок лїня А. Б. а в день концерту в театральній касї.

— **Напад на архимандрита.** З Петербурга доносять, що дня 24 лютого допустив ся там в білий день в лаврі сьв. Александра Невского незнаний злочинець замаху на житє архимандрита Нікола в цїли рабунку. Злочинець ударив архимандрита молотком два рази сильно в голову, почім утїк. Завдяки своїй силї, архимандрит, що числить вже 72 лїт, мимо сильного упливу крови, не положив ся до ліжка. Заряджено всякі можливі кроки, щоби злочинця зловити.

— **Крадїж.** До льокалю Каси хорих переплетників і робітників кравецких при ул. Вірменьскій ч. 30 дібрали ся оногди в ночи невислїджені злодії а розбивши шуфляди в всїх бюрках, забрали на шкоду одної і другої каси готівкою 100 К. 79 с. і книжочки гал. Каси ощадности ч. 49.331 на 772 К. 28 с., ч. 65.237 на 14 К. 38 с. і ч. 28.603 на 200 К., котрі була власностию каси хорих робітників кравецких.

—**Адвокат дефравдантом.** З Кракова доносять: Тутешний адвокат, др. Серафин Хмурский, виїхав з Кракова в недїлю, і доси нїхто не знає, де він обертає ся. В тутешних кругах ходить чутка, що др. Хмурский утїк перед довгами, які доходять до висоти 300.000 корон. Гроші програвав мабуть на біржі, а в послїдних часах дійшов до сего, що не міг вирівнувати навіть дрібних довгів. Др. Хмурский утїк імовірно до Америки.

Господарство, промисл, торговля, гиґієна і виховане.

Ради господарскі.

— Що найбільше нищить і руйнує господарів? На то питане можна відповісти коротко трома словами: довги, екзекуция і лїцитация. Про горівку тут не згадуємо, бо маємо на оцї лиш тих господарів, котрі вже пізнали, що піяньство есть нещастєм і стережуть ся єго. Але між порядними господарями, почавши від найменших аж до найбільших, хиба лиш дуже мало таких, котрі би не були задовжені. А хто залїзе в довги, той дуже легко попадає ся лихварам в руки, відтак приходять екзекуциї а наконець і цїле майно іде на бубен. Длятого кождий господар повинен стеречи ся довгів як огню, ба ще більше, бо огонь спалить лиш то, що стоїть на ґрунтї, але сам ґрунт лишить ся, а довги і ґрунт заберуть. Але як устеречи ся довгів? В тім і цїла штука. Бувають такі люди — і то не лиш між господарями — котрі гадають, що в теперішних часах не можна обійти ся без довгів. Правда, що то нераз дуже трудно, але з того ще не виходить, щоби не стеречи ся довгів. А то ось як можна: Перше правило: Не роби довгів, не запозичай ся. Щоби не робити довгів, треба обмежити свої потреби і видатки до як найменших розмірів. Кождий повинен старати ся обходити ся з тим, що має, а уникати всего того, що не конче потрібне і без чого може обійти ся. Нехай лиш кождий придивить ся добре своїй господарці, а певно побачить зараз, без чого би міг обійти ся; нехай лиш кождий то спробує а переконає ся, що то правда. — Друге правило: Коли конче потреба, запозичай ся у себе самого. А то як? Хто хоче запозичити ся у себе самого, мусить очевидно щось мати; а щоби мати треба заощадити. Кождий господар повинен длятого, хоч би лиш дрібними грішми збирати собі таку суму, з котрої в потребі міг би заратувати ся. Хто письменний зробить найлїпше, коли буде складати на почтї. Хто же позичить у себе, нехай добре памятає на то, що повинен і собі віддати, так само, як би й комусь чужому; навіть нехай ще й визначить собі самому процент від тої позички та й платить. — Трете правило: Запозичай ся розумно. Запозичати ся розумно, значить не іти до лихваря і позичати чи то у себе чи у другого гроші лиш на то, щоби ними можна ще більше розробити, відбити позичений капітал і проценти від позиченого та й ще щось заробити. Чоловік впадає найбільше в довги тогди, коли позичає гроші не на розробок, але на поратунок, значить ся на то, щоби видати їх без всякого зарібку н. пр. на харч, на одїж і т. п. Длятого нехай кождий старає ся призбирувати собі двоякий капітал: один такий, з котрого можна би брати позичку на розробок і такі гроші найлїпше складати в касї, де они самі на себе зарабляють, а другий на поратунок, котрий можна держати й дома. Але ратувати ся тим другим капіталом лиш тогди, коли конче потреба. Також не треба запозича-

---

терасі, приказав єму завізвати людий, що молили ся в сьвятини, щоби они вийшли.

То стало ся за кілька хвиль а ереї були сьвідками дуже прикрої події, яка від многих лїт ще не стала ся була в тій тихій сьвятині.

Перший гороскоп Сеті'вого дому був найбільшим противником поета, котрого за скоро допущено до містерий, а котрого сьмілий дух тряс нераз старими запорами, над скріпленем котрих ревний старик працював від молодости і з переконаня. Ті соблазнюючі події, котрих сьвідком був він в Сеті'вім домі а перед кількома хвилями і тут, уважав він за наслїдки нездержимої вдачі блудящого фантаста і прикрими словами звалював він на Пентаура вину за „ворохобню" школярів.

— Як наших хлопців — викрикував він — так звів ти й доньку Рамзеса на злу дорогу. Ще з неї не зняли осквернення, а ти вже звабив єї сюди на сходини, не до міста чужинців, але до сьвятого дому сеї чистої богині.

Неоправдана похвала може слабим пошкодити, а незаслужена нагана може й сильних звести з доброї дороги.

Пентаур відпер з гнївом докори старика, сказав, що то не годить ся єго вікови, станови та імени таке говорити, а щоби єго не взяла лютість, обернув ся і хотів іти; але гороскоп приказав єму лишити ся і в єго присутности переслухував ереїв, котрі одноголосно виноватили єго за то, що він крім Бент-Анати впустив до сьвятині ще й другу нечисту жінку, та що він воротаря, котрий такій безбожности спротивив ся, виключив із сьвятині та замкнув до вязниці.

Гороскоп приказав „зневаженого" випустити на волю.

Пентаур спротивив ся сему розпорядженю, сказав, що він тут має право приказувати і завізвав гороскопа дрожачим голосом, щоби він вступив ся із сьвятині.

Тогди показав єму Септа Аменів перстінь, котрим він, перебуваючи в Тебах, зробив єго своїм повновластником, відобрав поеті єго достоїньство, але приказав єму поки що не виходити із сьвятині а сам від'їхав назад із сьвятині Гатшепсу.

Пентаур поклонив ся мовчки перед перстенем свого учителя і зайшов відтак назад до сповідальницї, де стрітив був Бент-Анату. Він захитав ся в своїй души, всїлякі гадки приходили єму до голови, всїлякі чувства бороли ся в нїм, мороз пішов єму по тїлї, а коли зачув сьміхи ереїв і воротаря, котрі тїшили ся з того, що їм все так легко удало ся, то єму стало лячно так, як позбавленому чести, котрий видить в зеркалї пятно на собі.

Але поволи він стямив ся знову, душа єго почала проясняти ся, і коли він вийшов із тихої комнатки, щоби подивити ся на всхід, де по тамтім боці Ніля піднимала ся палата, в котрій перебувала Бент-Анат, то єго взялась глубока погорда для своїх ворогів, тогди відозвало ся в нїм горде почутє молодечої сили мужчини. Знав вже дуже добре, що має ворогів і що настають для него часи борби, але він виглядав єї, як молодий герой того ранка, коли має настати перша битва.

Глава пятнайцята.

Вже тїнь по полудни зачинала ся робити щораз довша, коли пишний віз доїзджав до брами терасової сьвятині.

На нїм стояв Паакер, королївский проводир і твердою рукою поводив своїми расовими і огнистими сирийскими кіньми. По за ним сидів скулений єго старий етіопский невільник а єго великий пес біг з виваленим язиком коло воза.

Недалеко брами сьвятинї хтось єго закликав і він спинив конї. Якийсь маленький чоловічок біг до него, а коли він пізнав, що то карлик Нему, обрушив ся на него і сказав:

— То я задля тебе, чоловічку, маю ставати! А тобі чого треба?

— Хочу тебе просити — сказав малий і поклонив ся низонько, — щоби ти взяв мене з собою до Теб, коли залагодиш свої орудки в місті померших.

— То ти карлик повідатора Мени? — спитав проводир.

— Деж там — відповів Нему — я належу до єго жінки, котру він покинув, до панї Неферти. Я можу моїми малими ногами лиш поволи ту дорогу з'їсти, а копита твоїх коний жруть єї як крокодиль свою добичу.

— То лізь! — сказав Пентаур. — А ти прийшов пішки до міста померших?

— Нї, пане — відповів Нему — на ослї; але якийсь біс всадив ся в зьвіря і наслав на него хоробу. Я мусів серед дороги злазити з него. Зьвірята Анубіса будуть нинї лїпше вечеряти як ми.

— Хибаж у твоєї панї нема що їсти? — спитав могар.

— Та хлїба ще маємо — сказав на то Нему — а Ніль повен води. Для жінок і карлика не треба богато мяса, але наша послїдна худоба стає така, що она за тверда на людскі зуби.

Паакер не зрозумів того дотепу карлика і видивив ся на него, як би хотів спитати, що то має значити.

— З неї роблять гроші—сказав малий — а звістно, що гроший годї погризти; але незадовго і ті минуть ся, а тогди буде ще лиш одна рада: печи поживні паляницї з землї, води і пальмового листя. Для мене то все одно; карликови не треба богато; але бідна делїкатна панї!

тись на всі боки, бо богато псів — заяцеви смерть. — Четверте правило: Старай ся очиститись з довгів. Хто позичає чи то у себе чи у другого, нехай дуже дбає о то, щоби як найскорше довг віддати. Длятого треба ощадність подвоїти, видатки ще більше зменшити, вишукувати ще більше жерел доходу і дуже точно пильнувати речинця, коли треба гроші віддати або платити рати. Найбільше допікають т. зв. паршиві довги; хто їх має, зробить найліпше, коли возьме одну більшу позичку і посплачує всі малі довги. Тогди вже нехай не робить малих довгів, але нехай зачинає складати і сам себе ратувати, а рівночасно нехай пильнує сплати більшого довгу. Хто позбуде ся довгів, той і забезпечить ся від екзекуцій та лицитацій, а тим самим і від зруйнованя.

— Город на весні. Тепер пора вже брати ся до роботи в городах, а кождий господар повинен як найбільше про свій город дбати. Тут пригадуємо знову то, що ми вже нераз на сім місци говорили: город повинен живити господаря, а поле збільшати єго майно. Огорожу коло города треба тепер понаправляти, коли ще хтось того не зробив, і відгородити від подвіря. Землю в городі треба добре скопати, а при тім і цілий город так вирівнати, щоби він був рівненький як стіл. Не лишати в городі анї одного кусника землї без ужитку, особливо же уважати на то, щоби не зарастав бурянами. В городї зробити місце на компост, або ще лїпше де на обійстю, коли можна і не забувати на роблене компосту. В городї потрібна дуже вода до підливаня; отже коли хто може нехай викопає собі керничку в городі, або бодай нехай закопає бочку, в котру можна би ловити дощівку або наносити води з керниці. В такій бочці можна би також держати і гноївку. Дуже важна річ, щоби в городі завести собі зміну плодів і хто на то памятав в осени, нехай ще тепер зробить. Тепер також найвисша пора обсівати розсадники.

Вісти господарскі, промислові і торговельні.

— **Ціна збіжа** у Львові 28 лютого: Пшениця 8·75 до 9·—; жито 6·70 до 6·85; овес 6·90 до 7·25; ячмінь пашний 5·60 до 5.75; ячмінь броварний 6·50 до 7·50; ріпак 13·50 до 14·—; льнянка 10·75 до 11·25; горох до вареня 8·50 до 13·—; вика 7·75 до 8·50; бобик 6·— до 6·50; гречка 6·75 до 7·50; кукурудза готова 5·— до 6·25; хміль за 56 кільо —·— до —·—; конюшина червона 50·— до 65·—; конюшина біла 50·— до 100·—; конюшина шведска 60·— до 95·—; тимотка 28·— до 38·—.

— **Ціна телят, свиней і овець** на заріз у Відни 27 лютого: На торг привезено 4574 телят; 1979 живих свиний; 2568 патрошених свиний; 349 патрошених овець, 2076 ягнят. Патрошені телята плачено 67 до 84 с., лїпші 86 с. до 1·— К., найлїпші 1.02 до 1.16 К. — Молоді свині плачено по 70 до 86 с., патрошені свинї на мясо 92 до 1.04 К.; товсті свинї по 88 до 96 с.; підсвинки по 86 до 98 с., важкі по 1·— до 1.16 К. — Патрошені вівцї по 48 до 80 с. за кільо. — Ягнята по 12 до 30 К. за пару. — Овець пригнано 2542 штук. Торг був млявий, цїна однакова; експортові плачено по 46 до 50, лїпші по — до — с.; бракові по 40 с. до 44 с. за кільо.

ТЕЛЕҐРАМИ.

Відень 1 марта. На місце теперішного віцепрезидента галицкої ради шкільної п. Плажка, іменовано професора університету, радника Двору дра Людвика Цьвіклїньского, радником міністерияльним в міністерстві просьвіти з титулом і характером шефа секцийного.

Відень 1 марта. N. W. Tagblatt доносить з Брукселї, що криза цукрова зістала вже на конференциї цукровій полагоджена. Делеґати австрийскі приняли внесеня о знесеню премій цукрових і обниженю мита охоронного на 6 франків.

Рим 1 марта. З нагоди ювілею папского прибули тут специяльні місиї анґлійска і німецка.

Париж 1 марта. Умер тут кн. Ал. Джіке, посол румуньский в Константинополи, брат посла румуньского у Відни.

Атени 1 марта. Грецкий міністер справедливости подав ся до димісиї з причини одної справи поєдинкової. Теку єго обняв на разї міністер справ внутрішних.

Петербург 1 марта. З причини звістних подій на університеті в Москві, засуджено 250 студентів і иньших осіб, в дорозї поліцийній, на арешт від тиждня до 3 місяців.

Паакер вдарив коні з такою силою, що они аж станули дуба і він мусів ужити всеї своєї сили, щоби їх усмирити.

— Таже ти тому жеребцеви щоку розломиш — врозумляв єго старий невільник, що сидів поза ним. — Шкода такого красного коня.

— Може ти будеш мусів за него заплатити? — визьвірив ся Паакер на него. — Відтак звернув ся він знову до карлика і спитав роздразнений: А чомуж Мена дає жінкам бідувати?

— Він вже не любить своєї жінки — відповів карлик і засумований спустив очи в долину. — При послїднім подїлї добичі не хотїв він брати анї золота анї срібла, а зате взяв собі чужі жінки до свого намету. Злі духи завернули єму голову, бо деж в сьвітї єсть жінка, що була би красша від Неферти?

— А ти любиш свою паню?

— Як свої очи.

Підчас сеї розмови станули оба перед терасовою сьвятинею. Паакер подав поводи невільникови, наказав єму чекати разом з Нему'м і приступив до воротаря, щоби єму сказати, чого хоче за то, щоби єго повести до настоятеля сьвятинї, до Пентаура. Свою просьбу підпер він ще й жменю гроший.

Воротар махнувши перед ним кілька разів як небудь кадильницею впустив єго до сьвятинї і сказав:

— Застанеш єго на третій терасї; але він вже не єсть нашим настоятелем.

— Таже так менї сказали в Сеті'вім домі, звідки я приїхав — сказав на то Паакер.

Воротар усьміхнув ся глумливо і здвигнув плечима, а сказавши: На пальму можна борзо вилїзти, але ще скорше упасти з неї на землю — велїв якомусь слузї сьвятинї повести незнакомого до Пентаура.

Той пізнав зараз могаря, спитав єго, чого він бажає і довідав ся, що він прийшов дати собі пояснити якийсь дивний сон.

Паакер, заким ще зачав розповідати, сказав, що він не хоче тої прислуги за дармо, а коли побачив, що лице єрея захмурило ся, додав ще: Коли менї щось доброго виворожиш, то я пішлю вашій богини красне зьвіря на жертву.

— А як нї, то що? — спитав поет, котрий в Сеті'вім домі не мав нї найменшого дїла з заплатами тих, що приходили молити ся, або з дарунками побожних.

— То пішлю баранчика — відповів Паакер, котрий не пізнав ся на тім, що поет заглузував собі делїкатно з него, а котрий привик був платити і богам дарами після вартости, яку они мали для него.

Пентаур пригадав собі на то, що два днї тому назад сказав був старий Ґаґабу о могарі і єго взяла охота переконати ся, до якого степеня дійшло засліплене того чоловіка. Длятого здержуючись від сьміху спитав він:

— А як би я не виворожив тобі хоч би нїчого злого, але й нїчого зовсїм доброго?

— То антильопу і чотири гуски — відповів Паакер борзо.

— Ну, а як би я таки зовсїм не мав охоти зробити тобі прислугу? — спитав Пентаур. — Як би собі подумав, що то не годить ся єреєви казати платити богам після степеня їх ласки для кождого поодинокого чоловіка, як би яким продайним урядникам, коли би я схотїв тобі — а я тебе знаю ще із школи — як-раз тобі показати, що суть річи, котрих годї купити собі грішми, які дістались комусь в спадщинї?

(Дальше буде).

— **„Товариша“** ілюстрований календар на 1902 р. можна дістати у всїх складах „Народної Торговлї“ по цїнї 1 К.

— **„Краєвий Союз кредитовий“** видав для руских товариств кредитових потрібні друки і продає їх по отсих цїнах:

1. Книга довжників . . . аркуш по 10 сот.
2. Замкненя місячні . 2 аркуші „ 5 „
3. Інвентар довжників . аркуш „ 5 „
4. „ вкладників . „ „ 5 „
5. „ уділів . . . „ „ 5 „
6. Книга головна . . . . „ „ 10 „
7. „ лїквідацийна . „ „ 10 „
8. „ вкладок щадничих „ „ 10 „
9. „ уділів членьских „ „ 10 „
10. Реєстр членів . . . . „ „ 10 „

Купувати і замовляти належить в „Краєвім Союзї кредитовім“ у Львові, Ринок ч. 10 I. поверх.

— **„З живого і мертвого“** новелї Евгена Мандичевского, дістати можна в руских книгарнях і у автора: площа Академична ч. 4 II. поверх, по цїнї 1 Кор. за брошур. і 1 К. 30 с. за оправлену книжочку.

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

„FOTOGRAFISCHE MITTHEILUNGEN" одинока богато ілюстрована часопись для аматорів фотоґрафії, виходить два рази на місяць. Передплата чвертьрічно (6 зошитів) 3 марки 75 фениґ. Передплату можна пересилати в австрийских листових марках. Адреса: Verlagsbuchhandlung Gust. Schmidt Berlin W. 35 Lützowstrasse 27.

З друкарнї В. Лозиньского — під зарядом В. І. Вебера. (Телефона число 569).